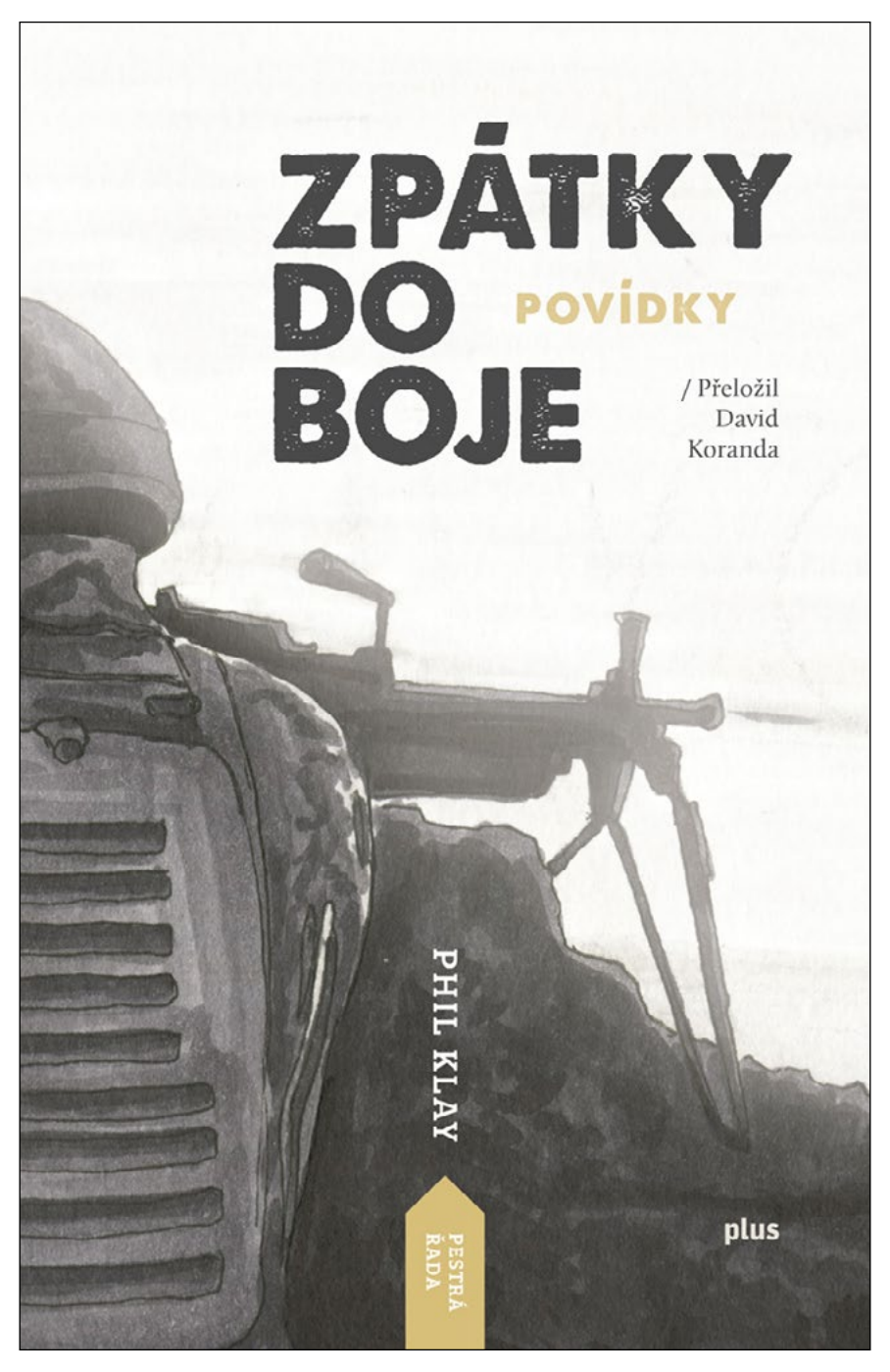

ZPÁTKY DO POVÍDKY BOJE

/ Přeložil
David
Koranda

PHIL KLAY

PESTRÁ
RADA

plus

Zpátky do boje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Phil Klay
Zpátky do boje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZPÁTKY DO POVÍDKY BOJE

PESTRÁ
ŘADA
SOUDOBÉ
PRÓZY

/ Svazek 20

PHIL KLAY

ZPÁTKY DO POVÍDKY BOJE

/ Přeložil David Koranda

plus

OBSAH

7	Zpátky do boje
24	Zkrácený bojový rozkaz
36	Brífink
62	Těla
83	Operace Irácká svoboda
87	Peníze jako součást zbrojení
132	Ve Vietnamu byly kurvy
142	Modlitba v peci
184	Psychologické operace
234	Historky z války
260	Hlavně ne penetrující poranění hrudníku
297	Deset kiláků jižně
316	Poznámka překladatele

ZPÁTKY DO BOJE

Stříleli jsme psy. Ne omylem. Dělali jsme to záměrně a říkali tomu „Operace Scooby“. Psy zbožňuju, takže jsem o tom dost přemýšlel.

Poprvé to bylo z pudu sebezáchovy. Slyšel jsem, jak O'Leary vykřikl: „Kristova noho,“ a vedle něj stálo vychrtlé hnědé psisko a chlemtalo ze země krev, jako by pilo vodu z mísy. Americká krev to sice nebyla, ale stejně, ten čokl ji prostě chlemtal. Myslím, že tohle byla poslední kapka. Od té doby jsme psy stříleli v jednom kuse.

V tu chvíli nad tím moc neuvažujete. Spíš vás napadá, kdo všechno v tom baráku je, čím je vyzbrojený, jak vás a vaše parťáky oddělá. Obcházíte blok za blokem, v rukách pušku s dostřelem 550 metrů, a z pěti střílíte do lidí uvnitř betonových kostek.

Přemýšlet člověk začíná až později, když mu na to dají čas. Víte, ona od války do obchodáku v Jacksonville nevede zas tak přímá cesta. Těsně před koncem bojového nasazení nás poslali do dočasného tábora, takové logistické základny uprostřed pouště, abychom tam trochu upustili páru. Doted' si nejsem jistý, co tím vlastně mysleli. Upustit páru. Sami jsme to pochopili tak, že si máme často honit ve sprchách, pálit jedno cigáro za druhým a celý den mastit karty. Zanedlouho nás ale odvezli do Kuvajtu a posadili nás do letadla domů.

A to je vlastně celé. V jednu chvíli jste uprostřed válečné zóny a vzápětí dřepíte v polstrované sedačce, zíráte na malou trysku, která vám do obličeje fouká chladný vzduch, a říkáte si, co tohle všechno kurva znamená? Stejně jako všichni ostatní svíráte mezi koleny pušku. Někteří mariňáci místo nich mají M9, ze kterých jim ovšem sundali bodáky, protože s noži se do letadla nesmí. Sice jste se sprchovali, ale do jednoho vypadáte ušmudlaně a pohublé. Všichni mají vpadlé oči a vyšisovaná kongá. Zavřete oči a přemýšlíte.

Největší potíží je v tom, že vás nic nenapadá popořadě. Neřeknete si, jo, jasně, nejdřív jsem udělal A, pak B, pak C a potom D. Chvíli třeba vzpomínáte na domov a najednou jste zpátky v mučírně. Vidíte v chladáku naskládané kusy lidských těl a v kleci zavřeného toho retarda. Kdákál jako slepice. Hlavu měl scvrklou na velikost kokosového ořechu. Chvilku vám trvá, než si vybavíte, jak vám doktor vysvětloval, že mu do lebky píchali rtuť, ale ani pak vám to moc neštymuje.

Před očima vám probleskne to poslední, co jste viděli, když jste párkrát málem zařvali. Rozbitá televize a mrtvola nějakého čmouda. Zkrvavený Eicholtz. Poručík ve vysílačce.

Vybavíte si tu holčičku. Curtis našel její fotky ve stole. Na první byla rozkošná malá Iráčanka, mohlo jí být tak sedm nebo osm let, bosá a oblečená do krásných bílých šatů, skoro jako by šla poprvé ke svatému přijímání. Na další fotce byla v červených šatech, na vysokých podpatcích a se spoustou make-upu. Poslední fotka, stejné šaty, ovšem obličej má rozmazaný. A u hlavy si drží pistoli.

Snažil jsem se myslet i na jiné věci, třeba na svou ženu Cheryl. Má bledou pleť a jemné, tmavé chloupky na pažích. Stydí se za ně, ale mně přijdou hebké. Něžné.

Z myšlenek na Cheryl jsem se ale cítil provinile, takže jsem raději zavzpomínal na svobodníka Hernandezze, desátníka Smithe a Eicholtze. S Eicholtzem jsme si byli blízcí jako bratři. Společně jsme jednou zachránili život jinému mariňákovi. O pár týdnů později Eicholtz přelézal zeď, a když byl v půlce, nějaký vzbouřenec vykoukl z okna a střelil ho do zad.

Takže přemýšlím i o tom. Vidím před očima toho retarda, holčičku i zeď, na které umřel Eicholtz. Jednu věc vám ale musím říct. Hodně, ale jako fakt často přemýšlím i o těch zasraných psech.

A myslím také na svého psa. Pátera. Na útulek, ze kterého jsme si ho vyzvedávali, a jak mi Cheryl vysvětlovala, že si musíme vzít nějakého staršího psa, protože o ty nikdo nemá zájem. Vzpomínám, jak jsme ho nedokázali vůbec nic naučit. Jak neustále zvracel srágoř, které v první řadě vůbec neměl jíst. Jak se potom vždycky provinile plížil pryč s ocasem u země, hlavou svěšenou a příkrčenýma zadníma nohama. Jak mu dva roky poté, co jsme si ho koupili, začala šedivět srst, a jak měl po čase na čumáku tolik bílých chlupů, že to vypadalo, jako by měl knír.

Takže takhle to dopadlo. Celou cestu jsem myslel na Pátera a Operaci Scooby.

Nevím, na zabíjení lidí se člověk možná i dá připravit. Střelbu si cvičíte na tercích ve tvaru lidského těla, takže na to připravení vlastně jste. Kromě nich samozřejmě máme i takzvané „psí terče“. Terče tvaru Delta. Jenže ty psa nepřipomínají ani zdálky.

Zabíjet lidi ale není snadné. Ve výcvikáči se mariňáci kassají, jak z nich budou hotoví Rambové, ale jakmile přijde na věc, očekává se od nich profesionalita. Většinou. Jednou jsme třeba objevili vzbouřence, který očividně mlel z posledního. U pusy krvavou pěnu, celý se třásl, prostě byl úplně na sračky, chápete? Schytl to ráží 7.62 do hrudi a pánve. Měl to už vyloženě za pár, ale náš výkonný důstojník k němu stejně přišel, vytasil svůj Ka-Bar a podřízl mu krk. Řekl nám: „Muže je dobrý zabíjet nožem.“ Mariňáci si mezi sebou vyměňovali pohledy, které říkaly: „Do hajzlu, co tohle mělo bejt?“ U svobodníka by taková hnusárna možná nepřekvapila, ale od důstojníka to nikdo nečekal.

Během letu jsem přemýšlel i o něm.

Je to vlastně docela legrační. Sedíte tam, v rukách kvér, ale munice žádná. Letadlo přistane v Irsku, aby doplnilo palivo. Všude je mlha, takže je hovno vidět, ale vy přesto víte, že jste v Irsku a že tu musí mít pivo. Jenže kapitán, zasranej civil, vám do interkomu přečte nějakou zprávu o tom, jak pro vás obecná nařízení platí až do příletu do Spojených států, takže jste de facto stále ve službě. Takže žádný chlast.

No, náš velící důstojník v tu chvíli vyskočil ze sedadla a řekl: „To dává asi takovej smysl jako hrát fotbal pálkou. Takže, mariňáci, máte rozchod tři hodiny. Slyšel jsem, že tu prej čepujou Guinness.“ Hurá hurá, pičo. Desátník Weissert si poručil pět piv najednou a nechal si je před sebou vyskládat do řady. Nedal si ani loka, jen je chvíli s blaženým výrazem ve tváři pozoroval. O’Leary mu povídá: „Kdyby ses viděl. Culíš se jak buzerant v čuráčím háji.“ Curtis tenhle výraz zbožňuje, takže se zachechtá a řekne: „To je teda pěk-

ně pojebanej háj," a v tu chvíli se začneme tlemit všichni, šťastní, že se můžeme uvolnit a ožrat jako dogy.

Ztřískali jsme se rychle. Většina z nás zhubla tak deset kilo a poslední kapku alkoholu jsme pili před sedmi měsíci. Svobodník MacManigan se v baru válel po podlaze, z mas-káčů mu lezly koule, a on mariňákům nadával: „Nečum mi na kule, ty bukvice.“ Svobodník Slaughter vydržel celou půlhodinu, než na záchodech hodil šavli. Svobodník Craig, střízlivý mormon, mu tam pak pomáhal, zatímco svobodník Greeley, opilý mormon, blil ve vedlejší kabině. Zlískalo se dokonce i velení.

Bylo to fajn. Když jsme se vrátili do letadla, okamžitě jsme všichni odpadli. Probrali jsme se až v Americe.

Jediný zádrhel spočíval v tom, že když jsme dosedli na námořní leteckou základnu Cherry Point, nebyl tam ani živáček. Byla půlnoc, strašná kosa a polovinou z nás cloumala první kocovina po několika měsících, což bylo sice na pytel, ale zároveň i fajn. Jen co jsme se vystrachali z letadla, čekala na nás jen prázdná přistávací plocha, asi šest vojáků na výpomoc a pár zaparkovaných nákladáků. Z rodiny nikdo.

Velitelé nám vysvětlili, že na nás všichni čekají na základně Lejeune. Čím rychleji všechno přeskládáme, tím dříve se s nimi uvidíme.

Příjem. Rozdělili jsme se do pracovních skupin a začali házet jezevce a loďáky na korby. Vcelku dřina, ale člověku se v té zimě alespoň rozproudila krev. A taky se tím vypotilo trochu alkoholu.

Pak nám přistavili autobusy a my nastoupili. Byli jsme tam namačkaní jak sardinky, hlavně M16 nám navzdory bezpeč-

nostním pravidlům mířily do všech stran, ale nám to bylo u prdele.

Cesta z Cherry Pointu do Lejeune trvá cirka hodinu. Nejdřív se jede lesem, takže toho v noci není moc vidět. A ani když se napojíte na čtyřiadvacítku, tak se to nezlepší. Spousta krámů, co ještě neotevřely. U benzinek a barů září neonová světla. Trošku jsem rozpoznával, kde vlastně jsem, ale doma jsem si nepřipadal. Říkal jsem si, že ten pravý pocit domova přijde, až políbím manželku a pohladím si psa.

Do Lejeune jsme vjeli postranní bránou, která je zhruba deset minut cesty od areálu našeho praporu. Spíš patnáct, napadlo mě, protože tenhle řidič s námi jede jako s hnojem. Když jsme se dokodrcali na McHughovku, všichni začali být trochu natěšení. A pak řidič uhnul na áčko. To prochází naším areálem. Okamžitě jsem zmerčil kasárna a řekl si, už jsme tady. Jenže autobus se zastavil nějakých čtyři sta metrů před nimi. Přímo před zbrojnicí. Klidně jsem mohl za rodinnými příslušníky doběhnout. Viděl jsem, že za kasárnami vytvořili něco jako uvítací prostor a že tam svítí světla. Všude stála auta. Ulicí se k nám nesl hluk davu. Čekali tam na nás příbuzní. Ale my se postavili do řady a mysleli jen na to, jak jsou blízko. Já myslel na Cheryl a Pátera. A čekalo se.

Když jsem se dostal k okýnku a odevzdal svoji pušku, trochu mě to zarazilo. Bylo to po několika měsících poprvé, co jsem ji neměl u sebe. Nevěděl jsem, co s rukama. Nejdřív jsem si je dal do kapes, pak je zase vyndal a překřížil si je na prsou a nakonec jsem je nechal volně a nečinně viset podél těla.

Jakmile se odevzdaly všechny kvéry, nadrotmistr si nás nechal na férovku nastoupit do pochodové formace. Ve-

předu nějaký šašek dokonce mával korouhví. A my maširovali po áčku. Jen co jsme došli k prvním kasárnám, lidé nás začali hlasitě vítat. Neviděl jsem je, dokud jsme nezahnuli za roh, ale pak najednou byli přímo před námi. Ohromná zeď lidí, kteří stáli pod venkovními reflektory a mávali na nás transparenty. Světla ale byla příliš jasná a mířila přímo na nás, takže mezi lidmi bylo těžké někoho rozeznat. Kousek stranou stály piknikové stoly a nějaký mariňák v letňáčkách tam griloval hot dogy. A taky tam byl nafukovací hrad. Fakt že jo, bez prdele.

Pochodovali jsme dál. Pár dalších mariňáků v maskáčích drželo lidi u kraje a my maširovali tak dlouho, dokud jsme všichni nestáli přímo proti davu. Teprve v tu chvíli nám dal nadrotmistr povel k zastavení.

Všiml jsem si televizních kamer. Všude vlála spousta amerických vlajek. Celá MacManiganova famílie se nacpala do první řady, přímo doprostřed, a nad hlavami drželi transparent s nápisem: SLÁVA SVOBODNÍKU BRADLEYMU MACMANIGANOVI. JSME NA TEBE PYŠNÍ.

Projel jsem celý dav očima sem a tam. Ještě v Kuvajtu jsem Cheryl zavolał, žádné vykecávání, jenom „Čau, všechno v pohodě“ a „Jo, do osmačtyřiceti hodin jsme tam. Když tak brnkni tomu chlapíkovi z Úřadu pro rodinný záležitosti. On už ti řekne, kdy tam máš bejt“. Říkala, že přijede, ale po telefonu to znělo zvláštně. Naživo jsem její hlas neslyšel už hrozně dlouho.

Pak jsem uviděl Eicholtzova tátu. I on měl v rukách transparent. Psalo se na něm: VÍTEJTE DOMA, HRDINOVÉ ROTY BRAVO. Podíval jsem se na něj a vzpomněl si, jak

jsem si o něm při odjezdu myslel: „To bude Eicholtzův táta.“ A v tu chvíli nám dali rozchod. A zároveň pustili i rodiny.

Ani jsem se nehnul, zatímco všichni mariňáci kolem mě, Curtis, O'Leary, MacManigan, Craig i Weissert, se rozběhli k davu. Spousta lidí se jim vydala naproti. I Eicholtzův táta popošel dopředu.

Potřásal si rukou s každým mariňákem, který procházel kolem. Myslím, že ho spousta kluků ani nepoznala, a ačkoliv jsem věděl, že bych mu měl něco říct, neudělal jsem to. Ustoupil jsem kousek dozadu, vyhlížel manželku a uviděl svoje jméno na jedné cedulce: SERŽANTE PRICI, stálo na začátku. Zbytek jsem neviděl, protože mi lidé v davu zakrývali výhled. Ani jsem nevěděl, kdo tu ceduli drží. Vydal jsem se k ní, pryč od Eicholtzova táty, který zrovna objímal Curtise, a spatřil zbytek nápisu: SERŽANTE PRICI, KDYŽ SES KONEČNĚ VRÁTIL DOMŮ, ČEKÁ TĚ SPOUSTA ÚKOLŮ. UDĚLEJ: 1) MI TO, 2) OPAKUJ ČÍSLO 1.

A tu ceduli držela Cheryl.

Sice byla kosa, ale přesto měla na sobě jen maskáčové kraťasy a tílko. Nejspíš si je oblékla kvůli mně. Byla štíhlejší, než jsem si ji pamatoval. Také měla více make-upu. Byl jsem nervózní, unavený a ona vypadala trochu jinak. Ale byla to ona.

Obklopovali nás ztrhaní mariňáci a široké úsměvy a rodinní příslušníci. Došel jsem k Cheryl, a jen co mě uviděla, celá se rozzářila. Bylo to už pěkně dlouho, co se na mě nějaká žena takhle usmála. Naklonil jsem se k ní a políbil ji. Přišlo mi, že bych asi měl. Jenže jsme se nelíbali strašně dlouho

a oba jsme byli nesví, takže jsme nakonec jen tak na sucho přitiskli rty k sobě. No nevím. Maličko ode mě odstoupila, podívala se na mě, položila mi ruce na ramena a rozbřečela se. Sáhla si k obličejí, promnula si oči, objala mě a přitáhla si mě k sobě.

Její poddajné tělo mi krásně zapadlo do náruče. Po celou službu jsem spal buď na zemi, nebo na kabriu. Na těle jsem měl neprůstřelnou vestu a chrániče a přes sebe přehozenou leda pušku. Nic podobného Cheryl jsem celých sedm měsíců nezakusil. Jako bych téměř zapomněl, jaký to byl pocit, nebo jako bych to nikdy nezažil, a teď jsem najednou cítil něco zbrusu nového, vedle čeho všechno ostatní bledlo a ustupovalo do pozadí podobně jako šed' před barvami. Pak se mě pustila, já ji chytil za ruku, společně jsme posbírali moje věci a odešli.

Zeptala se mě, jestli bych chtěl řídit, a to si piš, že chtěl, takže jsem si vlezl za volant. Musím říct, že po docela dlouhé době. Zařadil jsem zpátečku, vycouval a rozjel se domů. Napadlo mě, že bychom to mohli zaparkovat někde v přitímní a přitulit se k sobě na zadním sedadle jako kdysi na střední. Ale nakonec jsem z parkoviště najel přímo na McHughovku. Jet tudy autem bylo úplně jiné, než když jsme přijížděli autobusem. Takhle Lejeune vypadá ve skutečnosti. Tudy jsem jezdil do práce. A teď byla všude tma. A ticho.

Cheryl se mě zeptala: „Jak ti je?“ Čímž měla na mysli: Jaký to tam bylo? Jeblo ti z toho?

Odpověděl jsem: „Dobrý. V pohodě.“

A pak bylo zase ticho. Odbočili jsme na Holmcombovu a já byl rád, že řídím. Mohl jsem se na něco soustředit.

Projet touhle ulicí, otočit volantem, projet tou další. Pěkně jedno za druhým. Člověk dokáže přežít naprosto cokoliv, když to bere popořadě.

Řekla mi: „Jsem tak ráda, že jsi zpátky doma.“

A pak: „Hrozně tě miluju.“

A potom: „Jsem na tebe pyšná.“

A já na to: „Taky tě miluju.“

Když jsme dojeli domů, otevřela mi. Ani jsem nevěděl, kde mám klíče. Páter mě ke dveřím přivítat nepřiběhl. Vešel jsem dovnitř, rozhlédl jsem se kolem a uviděl ho ležet na gauči. Koukl na mě a pomalu se zvedl.

Srst měl šedivější než kdy dřív a na nohách se mu udělaly takové divné boule, malé nádory, na které labradoři hodně trpí a kterých teď měl Páter opravdu požehnaně. Zavrtěl ocasem. Velmi opatrně slezl z gauče, jako by ho každý krok bolel, a Cheryl poznamenala: „Pamatuje si tě.“

„Proč je tak vychrtlej?“ zeptal jsem se a sklonil se, abych ho podrbal za ušima.

„Veterinář říkal, že se nemá přecpávat. Ale on toho v posledních dnech beztak v žaludku moc neudrží.“

Cheryl mě zatahala za ruku. Tahala mě od Pátera. A já ji nechal.

„Nejsi rád, že jsi doma?“ zeptala se.

Hlas se jí chvěl, skoro jako by si nebyla jistá odpovědí. Řekl jsem jí: „Jo, jasně, že jsem.“ A pak mě dlouze políbila. Vzal jsem ji do náruče, zvedl ji ze země a odnesl ji do ložnice. Lišácky jsem se u toho křenil, ale moc to nepomohlo. Trochu se mě v tu chvíli bála. Řekl bych, že tehdy měly trochu strach asi všechny manželky.

Takhle tedy probíhal můj návrat domů. Myslím, že vcelku ušel. Přijet zpátky je jako poprvé se nadechnout potom, co se skoro utopíte. I když to bolí, je to paráda.

Stěžovat si nemůžu. Cheryl všechno zvládla na výbornou. V Jacksonville jsem například narazil na manželku svobodníka Curtise. Stihla utratit celou jeho výplatu ještě dřív, než se vrátil, a navrch byla v pátém měsíci těhotenství, což mariňákovi, který zrovna přijel ze sedmiměsíční mise, přišlo trochu málo.

S desátkem Weissertem se manželka přivítat vůbec neprijela. Vzal to s humorem. Řekl si, že nejspíš poblbla čas, a nechal se hodit domů od O'Learyho. Ovšem když tam přijeli, dům byl prázdný. A nešlo jen o lidi, nebylo tam vůbec nic: nábytek, tapety na stěnách, zkrátka nic. Weissert na to koukal, kroutil hlavou a začal se smát. Oba si pak šli koupit flašku whisky a v tom prázdném baráku se zpili do němoty.

Když se Weissert ráno probрал, seděl vedle něj na podlaže MacManigan. Právě on ho dal do pucu a včas ho dotáhl na základnu na sérii povinných přednášek o tom, že nemáme páchat sebevraždy a mlátit svoje manželky. Weissert jim na to vpálil: „Já svojí starou mlátit nemůžu, protože ani kurva nevím, kde je.“

Ten víkend nám dali čtyřdenní opušťák a v pátek jsem si vzal na starost Weisserta. Byl už druhý den v lihu, takže nás čekala whisky a tanečky na klíně. Domů jsem se vrátil až ve čtyři, protože jsem ho musel dovézt ke Slaughterovi do kasáren. Při příchodu jsem probudil Cheryl, ale ani nemukla. Myslel jsem, že bude našťvaná, a dokonce tak vypadala, ale

když jsem se doštrachal do postele, jen se ke mně obrátila, a ačkoliv to ze mě hrozně táhlo, zlehka mě objala.

Slaughter dal po obědě Weisserta na starost Addisovi, ten ho pak předal Greelymu a tak dál. Celý víkend s ním někdo byl, dokud jsme si nebyli jistí, že je v pohodě.

Pokud jsem zrovna nebyl s Weissertem a zbytkem družstva, seděl jsem s Páterem doma na gauči a koukal se na staré baseballové zápasy, které mi Cheryl nahrávala. Občas jsme si povídali o tom, jak těch sedm měsíců trávila ona, o manželkách, které musí zůstat doma, o její rodině, práci, jejím šéfovi. Někdy se mě zeptala na nějakou drobnost. Já jí někdy odpověděl. Jenže ačkoliv jsem byl doma ve Státech rád a ačkoliv jsem posledních sedm měsíců z duše nenáviděl a přežil jsem je jen díky kámošům z družstva a myšlenkám na návrat, pomalu jsem cítil, že chci zpátky. Do hajzlu s tímhle vším.

Další týden jsme makali jen na poloviční směny, a stejně to bylo o hovně. Chlapi si obcházeli doktory se zraněními, která předtím buď zatajovali, nebo jim nevěnovali pozornost. Zubní ordinace. Velitelství. A já jsem večer co večer seděl s Páterem na gauči, čučel na bednu a čekal, až Cheryl skončí směna v restauraci Texas Roadhouse.

Páter mi spal s hlavou v klíně a probudil se, kdykoli jsem se ohnul a strčil mu k čumáku kousek salámu. Veterinář sice Cheryl vysvětloval, že mu to nedělá dobře, ale podle mě si nějakou mňamku zasloužil. Skoro pokaždé když jsem ho pohladil, přejel jsem mu rukou po jednom z nádorů, a to muselo sakra bolet. Vlastně to vypadalo, že ho bolí každý pohyb, zavrtění ocasem, každé sousto. Chůze. Sezení.

A když zvracel, což teď dělal obden, kašlal u toho, jako by se dusil, a vždycky mu trvalo minimálně dvacet vteřin suchého dávení, než z něj vůbec něco vylezlo. Nejvíc mě na tom všem trápil právě ten zvuk. Čistit po něm koberec mi nevadilo.

A Cheryl pak přišla domů, podívala se na nás, zakroutila hlavou, usmála se a řekla: „No, na vás je teda pohled.“

Chtěl jsem být Páterovi nablízku, ale nedokázal jsem se na něj dívat. Myslím, že právě proto jsem Cheryl ten víkend nechal, aby mě vytáhla z domu. Sebrali jsme můj žold a šli nakupovat. Takhle totiž Amerika bojuje proti terorismu.

Jedna zkušenost za všechny prachy. Manželka vás vytáhne na nákupy do Wilmingtonu. Když jste naposled procházeli nějakou ulicí, mariňák na hrotu se držel u zdi a pročesával pohledem okolní střechy. Ten za ním kontroloval okna v horních patrech, další měl na starost ty o patro níž a tak dál, až byla pokrytá i okna v přízemí. Mariňák na konci hlídal zadek. Ve městě existuje milion míst, odkud může přiletět kulka. Člověka to zkraje dost rozhodí. Když ale postupujete přesně podle výcviku, jste v pohodě.

Jenže ve Wilmingtonu nejste se svým družstvem, nemáte parťáka ani zbraň. Desetkrát se vyděsíte, když se otočíte, a oni tam nejsou. Jste v bezpečí, měli byste zaujímat bílý stupeň pohotovosti, ale nejde to.

Místo toho trčíte v prodejně American Eagle Outfitters, žena vám podává nějaké hadry na vyzkoušení a vy s nimi jdete do titěrné kabinky. Zavřete za sebou dveře a už je nikdy nechcete otevřít.

Za průhlednou výlohou se prochází lidé, jako by se nechumelilo. Lidé, kteří ani netuší, kde se nachází město

Fallúdža, ve kterém umřeli tři členové vaší čty. Lidé, kteří se celý život nehnuli z bílého stupně.

K oranžovému se nikdy nepřiblíží. To ani nejde, dokud se neocitnou uprostřed křížové palby nebo než přehlédnou IED, ono vybuchne, a oni si uvědomí, že životy všech kolem, úplně všech, závisí na tom, aby si už dávali majzla. Že jejich vlastní život leží v rukou těch ostatních.

Někteří chlapi vltnou rovnou do červeného stupně a zůstávají v něm, dokud jim nedojde plyn a oni neklesnou až někam pod bílý, do míst ještě odevzdanějších než „Mně je u prdele, jestli chcípnu!“ Většina z nás se ale po většinu času drží v oranžovém.

V oranžovém to vypadá zhruba takhle. Nevidíte ani neslyšíte tak jako předtím. Úplně se vám změní způsob přemýšlení. Všimáte si každého milimetru kolem vás, každého detailu. Všiml jsem si mince na chodníku i z dvaceti metrů. Jako bych měl na hlavě tykadla, která registrovala celý blok. Je ale těžké si vzpomenout, jaký přesně to byl pocit. Člověk podle mě přijímá až příliš informací, takže většinu z nich zapomene. Každou chvíli je třeba uvolnit v mozku trochu místa, aby se tam vešlo cokoliv, co by vám mohlo zachránit život v následující moment. Pak zapomenete i to a začnete se soustředit na další. A další. A další. Sedm měsíců v kuse.

Takže tohle je oranžová. Myslíte si, že když si neozbrojení vyrazíte na nákup do Wilmingtonu, tak se hned dostanete na bílou? Než se to povede, bude to trvat ještě zatraceně dlouho.

Na konci už jsem měl nervy na pochodu. Cheryl mě ani nenechala řídit. Klidně bych to rozjel na sto šedesát. Doma

jsme zjistili, že Páter zase zvracel. Tentokrát to hodil přímo před dveře. Šel jsem se po něm podívat a našel ho na gauči, jak se snaží postavit na rozklepané nohy. Řekl jsem: „Do háje, Cheryl! Nemá cenu to protahovat.“

Odpověděla mi: „Myslíš, že to nevím?“

Podíval jsem se na Pátera.

Řekla: „Zítra ho vezmu k veterináři.“

„Ne.“

Zavrtěla hlavou a prohlásila: „Postarám se o to.“

A já: „Tím chceš říct, že nějakýmu čurákovi zaplatíš sto babek za to, že mi zabije psa.“

Mlčela.

Dodal jsem: „Tohle nedovolím. Vezmu si to na starost já.“

Věnovala mi pohled, který bych neustál. Něžný. Vyhlédli jsem proto z okna kamsi do prázdna.

Zeptala se mě: „Mám jít s tebou?“

Odpověděl jsem: „Ne. Ne.“

„Dobře, ale bylo by to lepší.“

Šla k Páterovi, sklonila se a objala ho. Kolem obličeje jí popadaly vlasy, takže jsem neviděl, jestli pláče. Pak se narovнала, odešla do ložnice a zlehka za sebou zavřela dveře.

Já si sedl na gauč, poškrábal Pátera za uchem a dal dohromady plán. Ne zrovna nejúžasnější, ale pořád plán. I to občas stačí.

Kousek od našeho domu vede lesní cesta a podél ní teče potok, ve kterém se při západu slunce blyští voda. Je tam pěkně. Kdysi jsem tam chodíval běhat. Napadlo mě, že tam by se to dalo.

Nejeli jsme dlouho. Dorazili jsme tam akorát při západu slunce. Zaparkoval jsem kus od cesty, vylezl ven, vytáhl

z kufru pušku, přehodil si ji přes rameno a přešel ke dveřím spulujedce. Otevřel jsem je, vzal Pátera do náruče a odnesl ho k potoku. Byl těžký, hřál mě a po cestě mi lízal obličej. Dělal to pomalu a lenivě, jako pes, který byl celý život šťastný. Když jsem ho položil na zem a udělal krok zpět, podíval se na mě. Zavrtěl ocasem. A já ztuhl.

V minulosti jsem takhle zaváhal jen jednou. Na půli cesty Fallúdzou se nám do tábora proplížil jeden povstalec. Ovšem když jsme vyhlásili poplach, slehla se po něm zem. S očima navrch hlavy jsme ho hledali, kde se dalo, a pak se Curtis podíval do jedné sběrné studny, která se nově používala jako žumpa. V podstatě do takové velké kruhové nádrže ze čtvrtiny naplněné sračkama.

Ten povstalec se skrýval právě v ní. Byl potopený a jen čas od času vystoupal nad hladinu, aby se nadechl. Byl jako ryba, která se vynoří, aby zchramstla uvízlou mouchu. Pusou vždy vystoupal nad povrch, otevřel ji, nadechl se, zavřel a zase se potopil. Něco takového bych si nedokázal ani představit. Už jen ten smrad byl k nevydržení. Čtyři nebo pět mariňáků namířilo pušky dolů a začalo pálit. Já ne.

Při pohledu na Pátera jsem měl stejný pocit. Jako by se ve mně mělo něco zlomit, až to udělám. Pak jsem si ale představil Cheryl, jak ho bere k veterináři, jak na mého psa chmatá někdo cizí, a uvědomil jsem si, že to musím udělat sám.

Neměl jsem brokovnici, ale AR-15. Ta je v podstatě stejná jako M16, se kterou jsem trénoval. A cvičili mě, abych to s ní nikdy nezmrvil. Sleduj cíl, zaostři, prst na spoušť, dýchej zvolna. Soustřeď se na mušku, ne na cíl. Cíl by měl být rozostřený.

Nejdřív jsem zaostřil na Pátera a pak na mušku. Z Pátera se stala rozmazaná šedá šmouha. Odjistil jsem zbraň. Věděl jsem, že ho budu muset střelit třikrát. Člověk nemůže vystřelit jen jednou a myslet si, že má vystaráno. Je potřeba udělat to správně. Dvě kulky do těla. Poslední, pečlivě mířená, do hlavy.

Je důležité, aby se první dvě rány vypálily rychle za sebou. Lidské tělo je převážně z vody, takže když vás zasáhne střela, je to, jako když hodíte do rybníka kámen. Udělají se na něm vlnky. Když ale vzápětí za tím prvním kamenem hodíte druhý, hladina mezi nimi se zčeří. Totéž se vám stane i v těle, obzvlášť když vámi nadzvukovou rychlostí proletí dva náboje ráže 5,56. Tyhle vlnky vám klidně urvou orgány.

Kdybych vás třeba střelil k oběma stranám srdce, jedna rána... a po chvíli druhá, měli byste proděravělé obě plíce a ranami po kulkách do nich nasávali vzduch. A byli byste v prdeli. Žili byste ale ještě dost dlouho na to, abyste se dozvěděli, jaké to je, když se vám plíce zaplní krví.

Pokud vás ale do stejných míst střelím rychle za sebou, můžete být v klidu. To vlnění vám rozerve srdce i plíce, vy nebudete nikde dlouho skomírat a prostě hned umřete. Tělo se dostane do šoku, ale vy nebudete cítit žádnou bolest.

Stiskl jsem spoušť, ucítil zpětný ráz a soustředil se na mušku, ne na Pátera, třikrát. Dvě kulky mu proletěly hrudí, jedna lebkou. Proletěly rychle, příliš rychle na to, aby je cítil. Takhle se to má dělat. Další rána následuje okamžitě po té předešlé. Ani z jedné nemáte čas se zotavit, takže vás ani jedna nebolí.

Ještě chvíli jsem tam stál a zíral na mušku. Páter zůstával pouhou šedou šmouhou. Šeřilo se. Nevybavoval jsem si, co jsem chtěl udělat s tělem.

ZKRÁCENÝ BOJOVÝ ROZKAZ

Podle poručíka do toho baráku máme vlítnout. Příjem. Jdeme na to.

Svolám kolem sebe chlapy a načrtnu do písku plán. Během brífinku dipuju žvýkáci tabák, odplivnu si a sliny se vypaří, jen co dopadnou na zem.

HUMINT tvrdí, že se ta barabizna používá k výrobě IED a že je plná těch nejostřejších čmoudů, včetně jednoho, co se prostřílel do nejvyšších příček v seznamu hledaných osob. Ve zprávě SALUTE se píše, že se uvnitř skrývá skupina povstalců velká jako vojenský družstvo, vyzbrojená ákáčky, kulomety, PPG a možná i několika dragunovkami.

Nejvíce zodpovědnosti naložím druhému družstvu. Velí mu desátník Sweet a ten je sakra machr. Výborný VD. Kulometčíka Sweetovi dělá svobodník Dyer, který se tetelí nedočkavostí, protože se mu nabízí příležitost konečně o to přijít a někoho oddělat. Je mu devatenáct, tomu našemu vrahounskému nemluvněti, a v armádě do téhle chvíle oddělával leda stohy lejster.

První družstvo bude dvojce krýt záda. Velí jim desátník Moore, kterému upřímně trochu zelená mozek. Věčně se svoje kluky snaží procpat do první linie, jako by chtěl vyhrát cenu za účast. Mohl by trochu ubrat plyn, ale jinak je v pohodě.

Třetí družstvo si jako obvykle nechávám v záloze. Mají v čele Malsoria, a ten je blbej jak Šalamounovo hovno. Troj-

ka se na týhle misi zatím moc nenadřela, protože je neposílám dělat nic složitýho. Občas není od věci, když vám velí idiot.

Než dojedeme k baráku, ostatní družstva hlídají blok. Zatarasíme ulici a vrazíme dovnitř zadním vchodem. Remingtonkou M870 vystřelíme zámek. Prásk! A jde se na věc.

Zadní dveře vedou do kuchyně. Zprava čistý, zleva taky. Nahoře čistý. Vzadu čistý. Kuchyně čistá. Jdeme dál, nezastavujeme se, valíme. Pomalu, zato plynule. Plynule a s větrem o závod. Družstvo desátníka Sweeta čistí domy, jako když teče voda v potoce.

V další místnosti se začne střílet z ákáček, jakmile vlezeme do dveří. My jsme ale lepší střelci. Ve výsledku na zemi leží dva smrtelně postřelený arabáši. Na naší straně bez zranění. Další den v ráji. Desátník Sweet pak ale vejde s druhým družstvem do ložnice, kde na ně vyskočí jeden čmoud, od boku vystřelí pár ran a trefí desátníka Sweeta. Dvě včelky sice vykryje ochranná hrudní vložka, ale třetí mu proletí suspenzorem do stehna. Svobodník Dyer vchází za Sweetem jako druhý do pokoje a vystřelí čmoudovi několik kulí ráže 5,56 přímo do ksichtu. Ložnice je čistá, ohlašujeme mrtvý, voláme pomocnýho zdravotníka a Dyer přikleká ke Sweetovi a stlačuje mu ránu. Teče z něj jasně rudá krev. Kulka asi škrtla o stehenní tepnu.

Jdeme dál. První družstvo se připraví. K Dyerovi a desátníku Sweetovi přichází Doktor P a, do háje, hadži pořád dýchá. Doktor přikazuje Dyerovi, že mu má obvázat ránu na obličejí a vykonat čtyři základní kroky k záchraně života. Zastavit krvácení, obnovit dýchání, zakrýt ránu a ochránit

zraněnýho před šokem. Já mezitím říkám poručíkovi, ať sem rádiem pošle CASEVAC, aby evakuovali raněný.

Jdeme dál. Ložnice čistá. Nahoře čistý. Špajzka čistá. Tahle zasraná špeluňka taky. Přízemí čistý.

Poručík povídá, že pro Sweeta poslali vrtulník CH-46. Ptá se, jak to s ním vypadá, a já vrhnu na Doktora P pohled, jestli bude spíš WIA, nebo KIA. Doktor na to: Ať si máknou, bez prdele. Dál blokujeme dveře do sklepa a já vysvětluju poručíkovi, že se Sweet v boji možná nezranil, ale rovnou zemře.

Hodíme ze schodů světelný granát, a jakmile bouchne, letíme dolů. Jsou tam tři lidi. Jeden patří k al-Káidě, ale nemá v ruce zbraň a je oslepenej výbuchem. Vypadá na sedmnáct, je strachy bez sebe, a když mu jako válečnému zajatci vážeme za zády ruce zdrhovadlem, pochčije se. To se občas stává.

Od zbylých dvou nám žádný nebezpečí nehrozí. Jeden je policajt a druhý voják z prvního oddílu irácký armády. Jsou připoutaní k židlím postaveným před kamerou na trojnožce. Jsou zbití jak psi a mají pod sebou pořádnou kaluž krve.

Desátník Moore se podívá na kameru a na ty dva zmučený chlapy a tiše pronese, Whisky Tango Foxtrot. Všichni víme, co tím myslí. Svobodník McKeown koukne na kameru a řekne: Al-Káida natáčí nejhorší porno, jaký jsem kdy viděl. Moore pak přejede pohledem k válečnému zajatci, kterej leží spoutanej, se zavázanýma očima a obličejem dolů na podlaze, a povídá: Ty zkurvenej pojebanej sráči. Nakročí k němu, ale já ho zastavím.

První družstvo ty dva chlapy odpoutá a začne je ošetřovat. Al-Káida je k židlím přivázala drátem, který se jim zaryl

pod kůži, takže je těžký je uvolnit, aniž jim člověk nevyrvе kusy masa. Taky mají něco s nohama. Povídám proto: Doktor založil v přízemí lékařskou stanici. Odneste ho tam. Celý dům je čistý. Trvalo nám to ani ne dvě minuty, což je dost dobrý. Jen s tím Sweetem je to totálně na pytel. Rána v tříselech je vždycky o hubu.

V suterénu je sklad zbraní. Mají v něm klasiku, kalachy, granátometry, domácí výbušniny, kulometry, pár zrezivělých sto dvaadvacítkových dělostřeleckých patron. Inventuru nechám Moorovi a jdu se podívat na Sweeta.

Nahoře vidím, že Doktor vytáhl QuickClot a dal ho Sweetovi na ránu, aby se mu líp srážela krev. Špatný znamení. Tyhle hemostatický srágořy děsně pálí, ale Sweet se na mě přesto ztuha usměje. Vystrčí palec nahoru, koukne na Doktora, který mu něco dělá se stehnem, a povídá: Hele, Doktore, když už seš tam dole, nechtěl bys mě přebídnout? Doktor se na něj ani nepodívá.

Svobodník Dyer má plný ruce práce s hadžim, kterýho střelil do obličeje. Vidím, že si otevřel osobní lékárníčku a vyndal mu z ní gázu. To neměl dělat. Osobní lékárníčky jsou pro vlastní potřebu.

S hadžim to vypadá bledě. Má ustřelenou pŭlku čelisti. Na protějším konci místnosti se válí kousky kůže, ze kterých trčí vousy. Dyer mu tlačí na gázu na ráně a snaží se zastavit krvácení, ale vidím, že mu docházejí síly. Čapnu proto svobodníka Webera a řeknu mu, ať to vezme za Dyeru, že ten už si potřebuje oddychnout.

CH-46 dosedne ani ne za deset minut. I to je ale dost dlouho na to, aby Sweet zvažněl a začal plkat srágořy, který

lidi melou, když to ošklivě schytají. Uklidňuju ho, že ho ne-necháme umřít. Sám nevím, jestli lžu, nebo ne.

Vyneseme Sweeta, hadžiho i poldu s vojákem ven, naložíme je do helikoptéry a pošleme na leteckou základnu Al-Takadum. Povídám družstvu, že se z toho Sweet určitě vyliže. Hlavní je mít při příjezdu na sál pulz. Bez něj už člověka odejít nenechají.

Jakmile odletí zdravotníci z CASEVAC, tak už jenom čekáme. Podávám poručíkovi hlášení o situaci, on ho předává velení a dozvídá se, že mu velící důstojník vzkazuje: Bravo Zulu. Nemám tušení, co to znamená.

Kontroluju hlídky, aby nezahlélely a aby nikdo neodpočíval. Já sám rozhodně nelelkuju. Obvykle když mi po razii vyprchá z krve adrenalin, chce se mi stočit do klubíčka a dát si dvacet. Jelikož je to ale se Sweetem na hraně, nedokážu to.

Chlapi na hlídce mají oči na stopkách. Pozorovací stanoviště obsadilo, Bože chraň, Malrosiovo družstvo. Sweetovo družstvo vypadá dost otřeseně.

Dyer stojí u okna hlavní místnosti, ale duchem je mimo. Taktický postavení na hovno. Zaprvý stojí moc blízko. A zadruhý vůbec nesleduje, co se děje na ulici. Kdejaký povstalec by si k němu mohl lážo plážo nakráčat a chňapnout ho za koule dřív, než by si ho vůbec všiml. Kromě toho je celý od krve. Nejspíš od Sweetovy a toho hadžiho. Zastavovat krvácení je špinavá práce. Rukávy leteckýho obleku má durch.

Povídám mu: Pojd' sem. Jelikož v té místnosti byli dva, rozkážu Moorovi, ať na okamžik převezme velení. Odvedu Dyera do kuchyně a řeknu mu: Svlíkni to.

Podívá se na mě.

Tohle na sobě mít nemůžeš, vysvětluju.

Svléká se a já taky. Všimnu si obrovského supermanovského eska, který si nechal vytetovat na hrud' před odjezdem na misi. Všichni si z něj kvůli tomu dělají prdel, ale já teď držím jazyk za zuby. Sundám si vlastní oblek a podávám mu ho. Navleču si vestu, Dyerův oblek sroluju, chytnu ho pod paží a jen v botách, trenýrkách a kevlarový vestě vejdu zpátky do hlavní místnosti. Ani si nepamatuju, kdy jsem se naposledy opaloval, takže mám ruce a nohy bílý jako sýr. Moore mě zmerčí a začne se křenit. McKeown si všimne Moora a rozchechtá se. Já na to: Nasrat, náhodou mi to sekne.

Poručík klečí v koutě u doktora. Zaregistruje, že mi zpod vesty čouhají holý nohy, ale ani se neusměje. Místo toho jen řekne: Ještě štěstí, že sis dneska oblékl trenýrky.

Otočím se na Doktora, pohodím hlavou směrem ke dveřím do sklepa a povídám: Hele, Doktore, co to tam dole mělo kurva bejt?

Doktor jen zavrtí hlavou. Pěkně je seřezali, povídá. Myslím, že je mlátili hadicí. Taky mají po celým těle spoustu řeznejch ran, hlavně na ploskách chodidel. A aby toho nebylo málo, vrtačkou jim udělali díry do kotníků. Provrtali ty klouby skrz naskrz. Život jim to sice neohrozilo, ale nohy už budou mít nadosmrti v prdeli.

Poručík říká: Chtěli si je natočit.

Doktor na to: Postavili před ně kameru, aby jim naznačili něco ve smyslu: Připravte se na smrt, *takfiri*, jenže zjistili, že jim došel film.

Podle poručíka nám proklouzli dva povstalci. Ti, co šli koupit kazety do videa. Nejspíš už je nikdy neuvidíme, ale

stejně se máme mít na pozoru. Třeba některýmu rupne v kouli a něco zkusí.

Pane, to doufám, povídám.

Jdu to přetlumočit ostatním mariňákům, ale poručík mi položí ruku na rameno a zastaví mě. Potichu se mě zeptá: Četaři, viděl jste už někdy něco podobného?

Občas zapomínám, že je tu na první misi. Pokrčím rameny. Po adrenalinu už není stopy a jde na mě únava. Konkrétně tohle ještě ne, říkám, ale dneska mě tady už jen máloco překvapí. Aspoň tam nebyly děti.

Poručík přikývne.

Pane, povídám, než budeme zpátky ve Státech, moc na to nemyslete.

Chápu, odpoví. Vyhlédne na ulici a dodá: Pyrotechnici z EOD už sem jedou k tomu skladu zbraní. Prý nemáme na nic sahat.

Povídám: Neotlapkávat bombičky. Rozumím, pane.

On na to: Jakmile tu budou hotoví, půjdeme se podívat na Sweeta. Odletěli s ním do Al-Takadum.

Jak je na tom? ptám se.

Dostane se z toho, říká.

Jdu se podívat na svoje muže. Pyrotechnici dorazí dost rychle. Vidím, že k nám poslali tým rotnýho Codyho. Cody je milý vesnický kluk z Tennessee, takže jakmile zbystří moje odhalený haksny, nezaváhá, ukáže na ně prstem a od ucha k uchu se zazubí.

Jakmile s hadžima dojebeš, povídá, máš si kalhoty zase navlíknout.

Než se jeho týmu podaří zneškodnit nevybuchlou municii, já zneškodním Dyerův oblek. Moore mi ze sklepa přine-

se trochu benzinu, ve kterým ho namočíme, a pak ho zapálíme. Sice ty hadry nosíme, protože mají být ohnivzdorný, ale i tak plápolá jedna báseň.

Zírám do plamenů a ptám se Moora: Prokopnul bys tomu čertovi dole hlavu, kdybych tě nezastavil?

Nic jiného by si nezasloužil, on na to.

O to nejde, namítám. Jestli si tvoji mariňáci všimnou, že se ti tyhle věci dostávají pod kůži, sami si začnou uvědomovat, jak strašně na palici tu všechno je. A něčím takovým nemůžeme ztrácet čas. Zítra jedeme na další obhlídku.

V tu chvíli k nám přijde poručík s náhradním leteckým oblekem v rukách. Oblečte se, povídá. Pojedeme rovnou do Al-Takadumu. Sweet je stabilizovaný, ale brzy ho budou převážet do Německa. I policista a voják jsou z nejhoršího venku. Hadži to má za sebou.

Vezmu si letecký oblek a povídám Moorovi: Vyříd' družstvu, že bude Sweet v pohodě, ale o hadžim se radši nezmiňuj.

Vrátím se zpátky do kuchyně, převlíknu se, a sotva vyjdu, pyrotechnici ohlašují, že mají hotovo a můžeme jet.

McKeown cestou do Al-Takadumu povídá: Hele, aspoň jsme zachránili krk tamtěm dvěma, na což odpovídám: Jo, druhý družstvo nikoho nenechá ve štychu.

Akorát nemůžu dostat z hlavy výrazy v jejich očích. Přišlo mi, jako by už zachraňovat ani nechtěli. To je tak, když vás al-Káida celý hodiny bije, mučí, provrtává vrtačkou a pak vás narařící před kameru. Když už si myslíte: Konečně, sláva! Už to ukončete. Už mi tu hlavu uřízněte. Což by se honilo hlavou alespoň mně. Jenže potom přijde zrada. Hádejte co? Hahá, vy sráči! Došel film. Takže dál sedíte a jen

čekáte na smrt. Všechno vás bolí a vy tam trpíte kdovíjak dlouho, protože v těchhle končinách obchodák na každým druhým rohu vážně nenajdete.

Když jsme s M4 v rukách vpadli dovnitř, slzy radosti v očích neměli. Už to měli za sebou. Jenže my je nadopovali lékama, evakuovali a donutili znova žít.

Napadá mě, že bysme si dneska večer měli orazit, celý družstvo. Ožrat se Listerinem a nějak se s tím vším popasovat. Popouštět klukům takhle uzdu, pokud to vyložene není potřeba, se mi ale moc nechce. Sweet to přežil. Dnešek se vydařil. Chlastačku si necháme na jindy.

Dorazíme do Al-Takadumu, což je taková obří předsunutá základna amerických a spojeneckých sil. U brány vyndáme z pušek zásobníky, z hlavně náboje, odjistíme pojistky a vystřelíme ránu jistoty. Základna je v podstatě bezpečná. A hemží se dodavateli.

Dopravní značení směrem k nemocnici je stejný jako v Americe. Bílý háčko v modrém čtverci. Po silnicích jezdí mariňáci v civilních autech, v maskáčích a bez výzbroje, stejně jako na kterýkoliv základně ve Státech. Špitál je v Al-Takadumu přímo uprostřed základny. Hnedka vedle Temný věže, jak logisti říkají svému velitelskému stanovišti. Silnice nás vede kolem ní. Pomalu se blížíme k nemocnici. Nejedu sem poprvé.

Čím blíž se dostáváme, tím jsme zamlklejší. Po chvíli tiicha McKeown pronese: Četaři, v tom sklepe to bylo fakt šílený.

Ted' na podobnou debatu není čas, tak povídám: To teda. Tolik krve jsem neviděl od doby, co jsem šukal tvoji máti,

když měla krámy. Chlapi se zasmějou, chvíli se špičkují a trochu se jim zvedne nálada. Vylezeme z Humvee a v tom správném rozpoložení přejdeme do špitálu.

Sweet je na pooperačním sice vzhůru, ale oblblý kapačkou.

Cítím se milionově, povídá, a ani mi neufikli nohu.

Zatímco byl Sweet na sále, přivezli sem jinýho mariňáka, jenže s ním už to tak dobře nedopadlo. Nám se tenhle den přesto vydařil.

Když vtipkujeme se Sweetem, Dyer chytne za rukáv jednoho doktora, co prochází kolem, a zeptá se ho, jak je na tom ten hadži, kterýho střelil do obličeje. Snažím se s doktorem navázat oční kontakt a dát mu najevo, ať mu neříká, že ten hadži umřel, ale nakonec to ani není potřeba. Doktor povídá: Nemám ponětí, kterého jste střelil. Kromě toho, jakmile se členové al-Káidy stabilizují, okamžitě je převážíme do nemocnice s vysokou ostrahou. V tuhle chvíli tu žádného nenajdete.

Doktor odejde a nechá Dyera stát stranou. Pořád má obléčený moje maskáče a dost v nich plave. Položím mu ruku na rameno a povídám: Dneska jsi odvedl skvělou práci, svobodníku. Sejmul jsi chlapa, co střelil Sweeta.

Na oddělení vedle Sweeta leží policajt a voják, který jsme zachránili. Vyjdu na chodbu, nakouknu k nim, a hned je vidím, zmrzačený, omámený, v bezvědomí. V nemocnici je hezky. Není tu všude prach a krev jako v tom sklepě. Tihle dva, i když je omyli, mi ale pořád připadají nepřírození. Jejich těla nevypadají, jak by měla. Pohled na ně mě na okamžik zarazí. Chlapy z družstva sem volat nebudu. Tohle vidět nepotřebují.

Potom nám nezbyvá nic jiného než vyrazit do jídelny na gábl. Když už jsme na předsunutý základně a každou chvílí pofrčíme zpátky k nám na bojovou, tak si aspoň zajdeme na dobrý žrádýlko. Kluci si ho zaslouží. Nejspíš ho i potřebují. O Al-Takadumu se navíc proslýchá, že tu vaří nejlíp v celém Anbaru.

Chemička je odsud asi kilák. Vypadá jako taková obrovská bílá stodola, minimálně dvě stě metrů dlouhá, sto široká, obehnaná třímetrovým plotem s ostnatým drátem navrchu. Ukážeme ugandským strážným vojenský průkazy a projdeme bránou. Hned za bránou jsou umyvadla, ve kterých si všichni musí opláchnout ruce. Zaprasenýma rukama se tu nejí. A od nich se táhne dlouhá fronta až k zaměstnancům společnosti KBR, který vojákům nandávají nejrůznější žvance. Já hlad sice nemám, ale i tak si dám pečený žebírko s křenovou omáčkou.

Dřepneme si k velkému stolu. Žrádelna je narvaná. Dost možná tu dlabе dobrá tisícovka lidí. My sedíme mezi partičkou Ugandanů a nějakýma mariňákama a námořníkama z al-takadumský dozorčí rady.

Sedím naproti svobodníku Dyerovi a vidím, že moc nejí. Vedle mě se futruje jeden z členů dozorčí rady, voják z námořní pěchoty třídy O-4, a když si všimne, že nejsme z předsunutý základny, dá se s náma do řeči. Proč tu jsme, mu sice neřeknu, ale chvílku mu vyprávím o naší bojový základně a o tom, jaká je to paráda žrát něco jiného než kádéčko nebo irácký rudý sračky s rejží. On povídá: A to máte štěstí, že jste přišli zrovínka dnes. Dneska je totiž neděle. V neděli nám dělají bublaninu. Ukáže prstem ke

stolům v zadní části jídelny, kde se servíruje bublanina se zmrzlinou.

Ty vole! Takže když dojíme, jdeme si ještě pro kus bublaniny. Jen Dyer zůstane sedět a mele, že nemá hlad. Já mu ale říkám, Ericu, koukej zvednout prdel a pojd' si s náma pro kus tý zasraný bublaniny. Tak se zvedne a jdeme.

KBR tu má všechny možný druhy. Višňovou bublaninu. Jablečnou. S meruňkama.

O-4 nám doporučoval, že višňová je nejlepší. Příjem. Beru si višeň. Dyer si taky bere višeň. Všichni si kurva bere višeň.

Sedáme zpátky. Dyer je naproti mně a zírá, jak se mu na bublanině roztéká zmrzlina. Je mimo. Vrazím mu do ruky lžíci. Člověk nesmí zapomenout úplný základy.

BRÍFINK

V jakémkoliv jiném vozidle bychom umřeli. Opancéřovaný MRAP jen nadskočil. Čtrnáct a půl tun oceli se zdvihlo, vykoplo nás do vzduchu a smýklo s námi, jako by pro ně gravitace nic neznamenal. Svět se divoce roztočil a narazil do nás. Výbuch mi otrásl kostmi a projel ušima.

Gravitace se vrátila. Kde předtím stály budovy, světlo-mety teď ozařovaly jen prach. Kdesi v dálce se úlekem probouzeli iráčtí civilisté. Jestli to někdo odpálil ručně, tak teď pravděpodobně utíkal pryč. Zvonilo mi v uších a měl jsem tunelové vidění. Přejel jsem očima po celé hlavní kulometu ráže .50. Konec byl zdeformovaný, na šrot.

Velitel vozidla, desátník Garza, na mě něco křičel.

„Padesátka je v čudu,“ zařval jsem. Neslyšel jsem, co mi říká.

Slezl jsem ze střílny a prodral se kabinou MRAP. Po všech čtyřech jsem přelezl sedadla, až jsem se dostal k zadním dvířkům. Otevřel jsem je a vykročil ven.

Garza s Timheadem už byli venku. Timhead stál u pravé strany vozidla, zatímco Garza odhadoval škody. Vozidlo 3 s Harveym na střílně se postavilo k nám, aby nám krylo záda. Stáli jsme v těsné uličce na okraji Fallúdži. Trojka zaparkovala zleva vedle našeho MRAP, který ležel s probořeným čumákem jako zraněné zvíře.

Odminovací válce se urvaly. Kolečka se jim rozletěla do všech stran a ležela v haldách kovu a trosek. Pár metrů od

vozidla se válela prachem pokrytá pneumatika a připadala mi jako babička všech těch koleček z odminovače okolo.

Sice se mi ještě klepaly nohy, ale hned se ve mně ozval výcvik a dril. Odjístil jsem si pušku a zadíval se do temnoty kolem. Chtěl jsem zjistit, jestli někdo nestojí v okruhu dvou a osmi metrů, jenže kolem se tolik prášilo, že jsem neviděl dál než metr a půl před sebe.

Závojem prachu prosvítalo z jednoho domu světlo. Mihotalo se a rychle mu kolísala intenzita jasu. Hučelo mi v hlavě a bolela mě záda. Výbuch se mnou nejspíš mrštil o bok střílny.

Postavil jsem se vedle Timheada k pravému boku vozidla, čelem ven. Když si konečně sedl prach, všiml jsem si, jak na nás z oprýskaných přízemních domů vykukují tváře Iráčanů. Jedna z nich dost možná patřila našemu útočníkovi, který vyčkával, jestli k nám vyjede CASEVAC evakuovat raněné. Za zdravotníky dostávají příplatek.

Civilisté nejspíš čekali na totéž. Člověk nemůže v takto zalidněné oblasti nastražit bombu, aniž o tom sousedé nevědí.

Protože mi srdce bušilo jako splašené, bolest v zádech se ozývala v rychlých záškubech.

Desátník Garza se přesunul na druhou stranu MRAP, aby zjistil, jak moc je poškozený tam. My dva zůstali na místě.

„Kurva,“ řekl jsem.

„Kurva,“ přitakal Timhead.

„Jsi v pohodě?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Já taky.“

„Je mi...“

„Jak?“

„Nevím.“

„Jo. Mně taky.“

V ten okamžik se ozvaly rány ze samopalu, jako když švihne bičem. Nejspíš střelba z ákáčka, blízko, a my nebyli krytí. Nemohl jsem se přihrčit za ochozem střílny a v rukách jsem místo padesátkového kulometu držel pouze svou pušku. Odkud přesně střelba vycházela, jsem neviděl, a tak jsem se alespoň přihrčil u dveří MRAP. Sice jsem dělal, co mě učili během výcviku, ale ať jsem se rozhlížel sebevíc, nic jsem zaměřovačem neviděl.

Timhead, který stál u kapoty MRAP, vystřelil. Já vypálil několik ran do stejného místa, směrem k domu s tím mi-hotavým světlem, a viděl jsem, jak se kulky zaryly do stěny budovy. Timhead přestal. Já udělal totéž. Stále se držel na nohách, z čehož jsem usuzoval, že zraněný nebude.

Ozval se ženský křik. Možná ječela celou dobu. Vystoupil jsem zpoza MRAP a cítil, jak se mi scvrkly koule.

Čím blíže jsem byl Timheadovi, tím dál jsem viděl za roh té budovy. Timhead držel pušku v pohotovosti a já následoval jeho příklad. Na protější straně klečela žena v černém, bez šátku, a skláněla se nad třinácti- nebo čtrnáctiletým klukem, který ležel na zemi a krvácel.

„Do prdele,“ vydechl jsem. V prachu se válelo ákáčko.

Timhead mlčel.

„Sejmulš ho,“ řekl jsem.

Timhead na to: „Ne. Já ne, kámo, já ne.“

Ale bylo to tak.

Klučina nás zřejmě viděl stát na ulici a chtěl si hrát na hrdinu, tak popadl tátův samopal a šel postrílet pár Amíků. Kdyby se mu to podařilo, nejspíš by z něj byl největší machr v celé čtvrti. Jenže očividně netušil, jak se s tou zbraní mívá, protože jinak bychom s Timheadem byli nahraní. Pálil na nás z necelých padesáti metrů. Prostě stiskl spoušť a doufal, že někoho treffi, jenže většina kulek letěla do vzduchu.

Timhead, stejně jako my ostatní, se na rozdíl od něj učil se zbraněmi zacházet a kromě toho si nacvičoval střelbu z pušky na terčích s obrysem lidského těla. Jediný rozdíl mezi nimi a siluetou toho chlapce spočíval v tom, že kluk byl menší. Vojenský instinkt zvítězil. Než hoch dopadl na zem, Timhead do něj poslal tři včelky. Z tak malé vzdálenosti se nedá netrefit. Klukova matka na poslední chvíli vyběhla z domu a chtěla ho zatáhnout zpět dovnitř, jenže se k němu dostala až v okamžiku, kdy mu ze zad vylétaly cucky masa.

Pohled na ně Timheadovi stačil k tomu, aby se vzepřel realitě. Řekl Garzovi, že on toho kluka nezastřelil, a tak si Garza domyslel, že jsem ho trefil já. Toho chlapce, kterému nikdo neřekl jinak než „povstalec“, „hadži“ nebo „zasranej čmoud“. „Tos měl kurva kliku,“ povídali například, „že po tobě střílel snad nejdementnější zasranej čmoud v celý týhle díře.“

Když jsme dojeli do cílové stanice, Timhead mi pomohl sundat kulometčickou výstroj. S každou svlečenou vrstvou oděvu se zesiloval nakyslý pach potu uvězněného vespod. Obyčejně o takových věcech vtipkuje nebo na ně nadává, ale teď asi neměl náladu. Než jsme to ze mě všechno sundali, mlčel jako zařezaný a pak řekl: „Já toho kluka sejmul.“

„Jo,“ já na to. „Sejmul.“

„Ozzie,“ oslovil mě, „myslíš, že se mě na to někdo bude ptát?“

„Nejspíš,“ odpověděl jsem. „Jsi první z celých čtyř VP, co...“ Zakoktal jsem se. Původně jsem chtěl říct, „co někoho zabíjí,“ ale z Timheadových slov jsem si odvodil, že by se to příliš nehodilo. Místo toho jsem tedy doplnil, „... co to udělal. Budou chtít vědět, jaký to bylo.“

Kývl. I já jsem chtěl vědět, jaký to byl pocit. Zavzpomínal jsem na rotného Blacka. To byl náš instruktor na přijímacím tréninkovém programu, o němž se šušovalo, že kdysi vysílačkou k smrti umlátil jednoho iráckého povstalice. Jednoduše zahrnul za roh budovy, kde se srazil s jakýmsi hadžim, ale protože byli tělo na tělo a on neměl dost prostoru, aby na něj vytáhl zbraň, zpanikařil, sáhl po své Motorole a nadělal mu z obličeje fašírku. Všichni jsme ho považovali za machra. Rotný Black si nás často vychutnával a řval na nás šílenosti typu: „Co budete dělat, až na vás z nějakýho baráku začnou střílet, vy zavoláte mrakomrdům, který ten dům rozbombardují na sračky, a vy pak v troskách najdete kousky dětí? Ručičky, nožičky a hlavičky rozmrdaný všude kolem?“ Nebo: „Co byste řekli devítiletý holce, která by se dívala, jak její táta škube nohama, a přitom neměla ponětí, že už to má za sebou, ale vám by to bylo jasné, protože byste viděli, jak mu z rozkrápnutý lebky teče mozek?“ Odpovídali jsme mu: „Tenhle branec netuší, pane.“ Nebo: „Tenhle branec nemluví irácky, pane.“

Jednoduše cvok. My mu to všechno ale stejně žrali, protože jsme se chystali do války a mysleli si, že nám každý den opravdu půjde o krk. Po dokončení programu jsem se za rotným Blackem chtěl jít několikrát podívat a zeptat se

ho, kolik z těch historek si vymyslel a kolik jich mělo reálný základ, jenže jsem se k tomu nikdy nedostal.

Timhead řekl: „Nechci se o tom bavit.“

„Tak se nebav,“ já na to.

„Podle Garzy jsi to udělal ty.“

„Jo.“

„Můžeme to tak nechat?“

Timhead se tvářil vážně. Nevěděl jsem, co mu odpovědět, tak jsem řekl: „Jasně. Všem povím, že jsem to udělal já.“ Kdo by mi to ostatně mohl vyvrátit?

Stal jsem se tím pádem jediným zabijákem z celé čtyř VP. Než jsem se vydal na brífink, přišlo za mnou pár chlapů. Jobrani, jediný muslim u nás, mě pochválil: „Dobrá práce, chlape.“ Harvey doplnil: „Kdyby mi Timhead s Garzou nestáli v cestě, byl bych toho zkurvysyna sejmul sám.“ Mac se mě zeptal: „Jsi v pohodě, chlape?“

Během brífinku přišla do tábora vojenské policie štábní rotmistryně. Nejspíš se doslechla, že jsme přišli do kontaktu s nepřítelem. Všechny vojáky zásadně přezdívala „zabijáku“. Zdravila nás například, „Jak se vede, zabijáku?“ „Zdar, zabijáku.“ „Další den v ráji, co, zabijáku?“ Když ke mně toho dne přistoupila, řekla mi: „Jak se máte, svobodníku Subo?“

Odpověděl jsem, že skvěle.

„Dnes jste odvedl výbornou práci, svobodníku. Vy všichni. Dobrá práce. Zdar?“

Zdar.

Když jsme skončili, rotný si vzal mě, Timheada a desátníka Garzu stranou a řekl nám: „Vynikající. Dnes jste se vynamenovali. Udělali jste přesně to, co jste měli. Jste v cajku?“

Desátník Garza mu odpověděl: „Ano, pane rotný, jsme.“ Já si ale pomyslel, Ty vole, Garzo, z druhý strany MRAP se ti to kecá.

Pak se k nám obrátil poručík se slovy: „Kdybyste si někdy chtěli popovídat, dejte mi vědět.“

Rotný ho doplnil: „Tak zdar. Zítra budete připravený. Do-
provázíme další konvoj. Jo?“

Jo.

S Timheadem jsem pak šel zpátky do našeho společného korimeku. Nechtělo se nám s nikým dalším bavit. Já si vytáhl PlayStation Portable a vrhnul se na Grand Theft Auto, zatímco Timhead si na Nintendu DS pustil Pokémon Diamond.

Druhý den jsem musel každému vypravovat, co se nám stalo.

„Pak střelba, prásk prásk,“ – což byla pravda – „od koleček z rozmrdanýho odminovače se začaly odrážet kulky, já s Timheadem si všimnul toho hadžiho s kalachem, a už to jelo. Naskočil mi výcvík. Byl to drill.“

Tu historku jsem opakoval dokola a dokola. Všichni se mě na ni ptali. Chtěli vědět i další věci. Jo, já stál tady a Timhead tady... Počkej, načrtnu ti to do písku. Vidíš, tohle je jako náš MRAP. A hadži stál tady. Jasně že jsem ho viděl. To pako nás očumovalo hned od rohu baráku.

Timhead přikyvoval. Sice jsem vykládal nesmysly, ale s každým převyprávěním byl ten příběh lepší. Jako by mi víc patřil. Všechno se mi během povídání zdálo jasné. Maloval jsem plánky, popisoval úhly drah letících kulek. Dokonce čím častěji jsem říkal, jaká tam byla tma, kolik tam vířilo

prachu a jaký jsem měl strach, tím méně temná, prašná a strašidelná mi celá událost připadala. Když jsem o tom incidentu mluvil, používal jsem vzpomínky vlastní i vymyšlené. Nijak jsem je v duchu nerozlišoval a příběh samotný tím sílil a přišel mi pravdivější.

V rotném ale nakonec přetekl pohár trpělivosti, nakráčel ke mně a vyštěkl: „Drž už hubu, Subo. Hadži střílel, ty jsi střílel, hadži chcípnul. Líp to dopadnout nemohlo. Teď už je po všem. Kulometčíci, mějte oči na stopkách, koukejte se, na koho míříte, a třeba se vám taky poštěstí.“

Týden nato umřel Mac. MacClelland.

Atentátník čekal, až budou s MRAP projíždět kolem, a odpálil IED uprostřed konvoje.

Jobrani s Horou byli zraněni. Hora utržil tak vážná poranění, že ho poslali do Al-Takadumu a pak pryč z Iráku. Z toho nejhoršího prý už je venku, utrpěl ovšem několik fraktur obličeje, a navrch „dočasně“ oslepl. Jobrani si z výbuchu odnesl jen drobný šrapnel v hlavě. Mac nepřežil. Doktor Rosen se o něm s nikým nechtěl jakkoliv bavit. Všechny to rozhodilo. Druhý den se konala bohoslužba.

Krátce předtím než odjel doprovázet ten konvoj, jsme se s Macem popichovali. Přišel mu balíček s těmi nejodpornějšími sladkostmi, jaké kdy kdo vyrobil – zvětralými maršmelouny a čokoládovými PEZ –, o kterých sám Mac prohlásil, že chutnají jako Satanova řiť. Harvey se ho proto zeptal, odkud ví, jak chutná Satanova řiť, na což mu Mac odpověděl, „Jó, chlapče, odvodový papíry jsi podepisoval

stejně jako já, tak teď nehraj divadýlko, že to sám nevíš.“ Vystrčil přitom jazyk z pusy a opsal jím kolečko.

Obřad se konal v kapli ve fallúdzském táboře. Vyvolávání jmen se zhostil nadrotmistr velitelské roty. Stáli jsme před Macovou fotografií z promočního ceremoniálu z příjimače, kterou nechalo audiovizuální natisknout na plakát. Vyskládali také do vojenského kříže jeho boty, pušku, psí známky a helmu. I když ty věci třeba ani nebyly jeho. Možná jen zezadu z kaple vytáhli nějaké erární boty, pušku a helmu, které používají při všech obřadech.

Nadrotmistr se postavil dopředu a začal vyvolávat: „Desátník Landers.“

„Zde, nadrotmistře.“

„Svobodník Suba.“

„Zde, nadrotmistře,“ řekl jsem nahlas.

„Svobodník Jobrani.“

„Zde, nadrotmistře.“

„Svobodník MacClelland.“

Všichni byli zticha.

„Svobodník MacClelland.“

Zdálo se mi, že se nadrotmistrovi trochu třásl hlas.

Potom, jako by se zlobil, že mu nikdo neodpověděl, zahřměl: „Svobodník MacClelland.“

Chvilí na nás nechali doléhat ticho a pak konečně pustili Taps, vojenskou pohřební píseň. S Macem jsme si sice nebyli kdovíjak blízcí, ale stejně jsem si musel oběma rukama svírat předloktí, aby se mi neklepaly.

Po obřadu za mnou přišel Jobrani. Spánek na hlavě, kam se mu zaryly šrapnely, měl obvázaný. Má sice andělskou

tvářičku, ale v té chvíli skřípal zuby, oči měl zlostí přivřené a tvrdým hlasem mi říkal: „Alespoň jednoho jsi sejmul. Jednoho z těch čuráků.“

„To jo,“ přitakal jsem.

„Ten byl za Maca,“ on na to.

„To jo.“

Akorát já toho hadžiho zastřelil dřív. Mac tedy byl spíš odplatou za něj. A vlastně jsem ho ani nezabil já.

V korimeku jsme si s Timheadem nikdy moc nepovídali. Kdykoliv jsme se vrátili z nějakého výjezdu, já nažhavl GTA, on Pokémona, a takhle jsme si hráli, dokud nás nezmohla únava. Neměli jsme o čem mluvit. Přítelkyni ani jeden z nás neměl, a ačkoliv jsme ji oba chtěli, nebyli jsme padlí na hlavu, abychom se hned ženili s nějakou čtyřicetiletou jacksonvilleskou matkou od dvou dětí, jako to dva týdny před odvezením na misi udělal četař Kurtz. Doma na nás tedy kromě matek nikdo nečekal.

Timheadův táta byl po smrti. Víc mi o něm neřekl. Když už jsme se spolu bavili, bylo to skoro vždycky o videohrách. Teď jsme ovšem témat k hovoru měli o poznání více. Alespoň mně to tak přišlo. Timheadovi ne.

Čas od času jsem se na něj zadíval, jak si hraje na Nintendu, a chtělo se mi zaječet: „Co s tebou je?“ Zdál se mi pořád stejný, ale to být nemohl. Připravil člověka o život. Něco přece musel cítit. Mně z toho lezl mráz po zádech, a to jsem tomu klukovi nic neudělal.

U Timheada jsem si nanejvýš všiml drobných znamení. Jednou jsme například seděli v jídelně u stolu s desátní-

kem Garzou, Jobranim a Harveym, když k nám zničehonic přišla štábní rotmistryně. Oslovila mě „zabijáku“, a když odešla z doslechu, Timhead procedil: „Jasně, zabiják. Náš zkurvenej hrdina.“

Jobrani na to: „Copak? Závídíme?“

Harvey na to: „Klídek, Timíčku. No tak ti to prostě moc rychle nepálí. Bum prásk.“ Namířil na nás palcem a ukazovákem a několikrát jako by vystřelil. „Čče, bejt tam já, tak střílím o sto šest, pif paf, i tu čmoudovu máti bych sejmul.“

„Vážně?“ zeptal jsem se.

„Si piš, kámo. Aspoň už by ta kurva nevyprdla žádný teroristčata.“

Timhead rukama svíral desku stolu. „Jdi do prdele, Harvey.“

„Hej,“ zhrozil se Harvey a okamžitě mu pohasl úsměv. „To byl jenom vtip, chlape. To já jen tak.“

V noci jsem téměř nespál. Timhead jakbysmet.

I kdybychom třeba měli za čtyři hodiny vyrazit na misi, místo spánku jsme oba jen tak leželi na postelích a pařili videohry. Namlouval jsem si, že si jen potřebuju orazit, trochu se uvolnit u PlayStationu.

Problém spočíval v tom, že jsem se místo spánku tímhle způsobem uvolňoval každý den, a když člověk takhle dlouho nespí, připadá mu, jako by všechno kolem zakrývala mlha.

Jednou jsme na dvě hodiny zastavili celý konvoj kvůli nastroženému IED, ze kterýho se nakonec vyklubala obyčejná hromada harampádí. Vypadala sice náramně podezřele, ale

dráty nikam nevedly. Hltal jsem jednu plechovku energy drinků za druhou a v krvi měl tolik kofeinu, až se mi klepaly ruce, ale víčka se mi přesto klížila, jako bych na nich měl zavěšená závaží. Je to strašně zvláštní pocit, když vám srdce uhání jako splašené, zato mozek pomalu usíná, a vy víte, že pokud se konvoj rozjede a vy něco přehlídnete, můžete za to zaplatit životem. Svým i vašich kamarádů.

Jakmile jsme se vrátili na základnu, rozmlátil jsem svůj PlayStation kamenem.

Otočil jsem se na Timheada a řekl jsem mu: „Ani předtím se mi nelíbilo, když mi říkali ‚zabijáku‘.“

„Fajn,“ opáčil Timhead, „tak si to tolik neber, čičo.“

Zkusil jsem na něj tedy jít jinak. „Víš ty co? Mám to u tebe.“

„Co jako?“

Neodpověděl jsem. Tak dlouho jsem ho probodával pohledem, až odvrátil zrak.

„Mám to u tebe,“ zopakoval jsem.

Chabě se zasmál. „Kouřit mi ho ale nebudeš.“

„Co se s tebou děje?“ zeptal jsem se. „Jsi v pořádku?“

„V pohodě. Proč?“

„Víš proč.“

Sklopil zrak. „Do armády jsem šel v první řadě střílet čmoudy.“

„Nekecej,“ já na to. Timhead narukoval kvůli staršímu bratrovi, který byl u vojenské policie a v roce 2005 vedle něj vybuchla bomba. Po celém těle měl popáleniny a Timhead se dal vlastně naverbovat, aby zastoupil jeho místo.